

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 16-A DUPĂ RUSALII
(Pilda talanților)

SF. PROROC NAUM ;
SF. FILARET CEL MILOSTIV

În pericopa evanghelică de astăzi, Domnul rostește pilda talanților. O pildă pe cât de simplă, pe atât de interesantă. „Omul” care-și „împarte averea Sa” este Dumnezeu, Care numește „talanți” diferitele daruri cu care Își înzestrea slujitorii, adică pe noi. Dar ceea ce ne uimește chiar de la început este faptul că Stăpânul nu este la fel de „darnic” cu toți, căci nu-și împarte averea fiecăruia cu aceeași generozitate. Însă, în același timp, fiecare dintre slujitori este chemat să-și cultive aceste daruri, punându-le în slujba celorlalți.

Căci, da, cel ce a îngropat talantul, înțelegem că l-a ținut doar pentru el, trăind în egoism și refuzând să folosească vreodată pe cineva cu ceva din ceea ce el însuși primise.

Nu trebuie să ne ridicăm împotriva lui Dumnezeu invocând Pilda talanților, unde El împarte într-un mod inegal talanții: unuia îi dă cinci, altuia doi și celui din urmă un singur talant. Dumnezeu nu face acest lucru pentru că își dorește ca omul să cârtească, ci o face spre binele lui, spre împlinirea lui. Dumnezeu împarte inegal, pentru că ține seama de puterea fiecăruia dintre noi. Nu ne dă mai mult decât putem duce.

După o vreme, cel care a primit cinci talanți, fiind cercetat de Dumnezeu, răspunde: „Doamne, cinci talanți mi-ai dat; iată alți cinci talanți am câștigat cu ei. Cel de-al doilea: „Doamne, doi talanți mi-ai dat; iată alți doi talanți am câștigat cu ei”. Însă ultimul l-a îngropat și nu putea să-i dea mai mult decât primise. Iar Dumnezeu laudă munca celor doi, dar nu Se arată mulțumit să primească de la cel din urmă doar ceea ce i-a dat. Din nou am putea spune că Dumnezeu este

INECHITATE, ÎMPREUNĂ- LUCRARE ȘI RĂSPLATĂ

nedrept. De ce să pedepsească un om care îi întoarce darul primit, însă neînmulțit? Răspunsul e că darul pe care l-a primit nu a fost doar pentru el, ci și pentru semenii din jurul lui care aveau nevoie de acest dar. Îngroparea darului înseamnă închiderea omului în el însuși, ruperea oricărei legături cu semenii și cu Dumnezeu. Iar această închidere nu poate îmbogăți persoana, ci o sărăcește, o lipsește de asemănarea cu Dumnezeu.

Trebuie să reținem că nu vom fi pedepsiți doar pentru răul făcut, ci și pentru binele pe care puteam să-l facem și nu l-am săvârșit.

Deși ne dăruiește în mod inechitabil darurile, Domnul ne cheamă pe toți la împreună-lucrare și răsplată. Aceasta este, pe scurt, concluzia evangheliei de astăzi. Și, pentru a înțelege foarte clar mesajul ei, trebuie să spunem foarte răspicat că Dumnezeu nu este nedrept, chiar dacă împarte în mod inegal daruri oamenilor, deoarece o face potrivit puterilor lor. Nu este nici „lacom”,

„neînțelegător” ori „aspru” - cum L-a numit „sluga vicelană și leneșă” - de vreme ce Se mulțumește cu lucrul înmulțit după dreptate. Și cu atât mai puțin este rău sau nedrept, atâta timp cât lasă, totuși, și celui de pe urmă vreme de lucrare și de pocăință ca și celui dintâi. Da! Dumnezeu procedează cu noi și înțelept și drept și dovedește aceeași bunăvoință și răbdare și cu cel leneș, ca și cu cel lucrător și harnic.

Să învățăm din Evanghelie, așadar, că avem cu toții un „Stăpân” Care, chiar dacă nu Și-a împărțit în mod egal fiilor Săi averea, i-a chemat, totuși, deopotrivă la lucrare, pe fiecare după puterile lui.

În concluzie: Dumnezeu diferențiază darurile, nu dăruiește tuturor oamenilor același număr de talanți: unora le dăruiește mai puțini, iar altora le dăruiește mai mulți, ceea ce înseamnă că Dumnezeu cunoaște puterea fiecăruia dintre oameni de a înmulți talanții și, în același timp, dorește ca oamenii să conlucreze și să ajute din

proprie inițiativă pe cei care au nevoie de ajutorul lor.

Cu alte cuvinte, în viața oamenilor darurile sunt împărțite și diversificate. De pildă, nu toți oamenii au aceeași înclinație pentru aceeași meserie. Dacă toți ar avea înclinația de a fi brutari și nu ar mai exista oameni cu înclinația de a fi pantofari, atunci înseamnă că nu s-ar mai putea ajuta oamenii unii pe alții în mod complementar. Sau dacă toți ar fi profesori, ori dacă toți ar fi

muncitori în agricultură, nu ar mai fi specialiști în alte domenii. Deci, complementaritatea darurilor este o bază solidă pentru organizarea cooperării și a solidarității între oameni.

Să reținem că cea mai mare bucurie binecuvântată de Dumnezeu este înmulțirea darurilor primite de la El. Iar această înmulțire a darurilor presupune smerenie și hărnicie, nu mândrie și lenevire, dar mai ales iubire de Dumnezeu și de aproapele. Dacă talanții

cuiva sunt înmulțiți în folosul comunității umane, cel talentat aduce bucurie lui Dumnezeu și semenilor lui.

Deci, bucuria din Evanghelia de astăzi este bucuria hărniciei și a dărnicii, bucuria rodirii prin dăruirea de sine, bucuria celui care a făcut mult bine altora, asemănându-se astfel cu Dumnezeu. Doar această bucurie a rodirii este bucuria deplină în viața unei persoane și a unei comunități umane. ❖

Diacon Cristian Filuță

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IERARH NICOLAE

Unul dintre făcătorii de minuni de la noi din biserică

Postul Nașterii Domnului este marcat de două sărbători foarte importante pentru noi, enoriașii parohiei Șerban Vodă. După celebrarea hramului Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț (de pe 15 noiembrie), pe data de 6 decembrie urmează cel de-al doilea hram al bisericii noastre, cel al Sfântului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei. Prin ajutorul lui Dumnezeu și cu ocrotirea Maicii Domnului, la noi în biserică se păstrează o părticică din sfințele sale moaște.

Sfântul Ierarh Nicolae este acum cinstit de către toată creștinătatea, trăind o viață care a devenit model universal de bunătate și înțelepciune. Multa sa bunătate a dus la alegerea sa ca arhiepiscop, iar dreapta credință a cauzat prinderea și întemnițarea lui, împreună cu alți creștini, primind el de la Dumnezeu ca plată darul facerii de minuni.

Viața Sfântului Nicolae este foarte puțin cunoscută, deoarece nu există o biografie detaliată a acestuia; mai toate elementele biografice apărând târziu, nu au putut fi demonstrate. Sfântul Nicolae a trăit la sfârșitul secolului al III-lea, începutul secolului al IV-lea. Tradiția Bisericii menționează faptul că Sfântul Nicolae s-a născut într-o familie înstărită din localitatea Patara, provincia Lichia, partea asiatică a Turciei de astăzi. Numele Nicolae provine de la „nicao”, însemnând „a învinge”, sau „a birui”, și „laos”, care are sensul de „popor”. Așadar, numele Nicolae îl traducem prin expresia „învingător sau biruitor de popor”.

Chiar din copilărie, Sfântul Nicolae a avut un comportament spiritual foarte înalt, iar în timpul tinereții sale o purtare aleasă. A postit, a dovedit mult discernământ și o viață duhovnicească puternică. Sfântul a studiat la cele mai bune școli, unde s-a remarcat prin inteligența sa, iar în biserici uimea pe toată lumea prin blândețea și noblețea lui sufletească. Deoarece unchiul său era episcop la Patara, Nicolae a stat o

vreme la Mănăstirea Patara, unde a devenit apoi preot.

Odată cu moartea părinților lui, Teofan și Nona, Sfântul Nicolae a decis să renunțe la toată averea pe care aceștia i-o lăseseră. A împărțit-o atunci săracilor, plecând în pelerinaj la locurile sfinte, iar la întoarcere a mers la Mănăstirea Sionului, care fusese întemeiată de către unchiul său. Prin lucrarea și la îndemnul Lui Dumnezeu, s-a întors apoi Sfântul în cetatea Mira, unde a trăit între oameni. La moartea arhiepiscopului Mirei Lichiei, Sfântul Nicolae a fost ales în fruntea acestei eparhii, în urma unei minuni. Sfânta Tradiție ne spune că Dumnezeu s-a arătat în vis unui episcop bătrân, pe care l-a îndemnat să numească arhiepiscop pe primul bărbat care va intra a doua zi în biserică. Nicolae a refuzat la început această funcție, însă Mântuitorul i S-a arătat tot în vis, dăruindu-i Evanghelia și îndemnându-l să le accepte pe acestea.

Sfântul Nicolae a făcut minuni chiar din timpul vieții sale.

În timpul călătoriei sale spre Țara Sfântă, o furtună puternică i-a speriat pe cei aflați în corabie cu el, temându-se că vor muri. Sfântul Nicolae i-a sfătuit pe toți să se roage lui Dumnezeu, iar făcând ei întocmai, furtuna s-a oprit. Tot atunci, Sfântul a înviat un tânăr corăbier, care căzuse de pe catarg și se înecase.

Deopotrivă, în Alexandria, Sfântul Nicolae a vindecat mulți bolnavi și demonizați. Tot el a salvat Mira Lichiei

de foamete, arătându-i-se în vis unui negustor italian, pe care l-a îndemnat să vină pentru ca să-și vândă grâul în cetatea sa.

Deoarece în majoritatea cazurilor în care Nicolae a sărit în ajutorul credincioșilor au fost persoane tinere, Sf. Nicolae este cinstit ca un mare ajutor al tinerilor. Datorită minunilor pe care le-a înfăptuit, el este considerat ocrotitorul copiilor, în special al celor săraci. A făcut însă minuni și cu marinari, brutari, fete nemăritate sau cu cei acuzați pe nedrept.

Cultul Sfântului a început să devină popular din secolul al XI-lea, atunci când s-au adus moaștele lui din Mira Lichiei la Bari.

Rușii, care îl au drept ocrotitor astăzi, l-au cunoscut pe ierarh datorită diasporei rusești de la Bari. Aici, rușii au dedicat Sfântului Nicolae biserica lor, apoi spitalul și ospiciul. După traducerea în slavonă a „Legenda aurea”, Sfântul Nicolae a intrat în sinaxarul rusesc. În secolul al XII-lea Sfântul Nicolae a ajuns în cărțile de slujbă, la Mănăstirea Sânt-Trund, din Belgia. Cultul său s-a extins la Roskilde (în Danemarca), apoi la Vadstena (în Suedia) și în aproximativ 40 de sate din Islanda. În secolul al XIII-lea, părticele din moaștele sfântului au ajuns la Catedrala din Canterbury și, pe parcursul influenței de pe continent, cultul sfântului a început să crească.

Cunoscut sub numele de Nikolaus, în Germania, Sinterklaas, în Belgia și Țările de Jos, și Kleeschen, în Luxemburg, sărbătoarea Sfântului Nicolae este legată de personajul istoric din Mira. Se știe faptul că Santa Claus (Moș Crăciun în România) a luat formă prin stâlcirea cuvântului Sinterklaas. Sfântul Nicolae mai este patronul spiritual al provinciei Lorena, printre altele.

Sfântul Nicolae este sărbătorit atât de Biserica Ortodoxă, cât și de cea Romano-Catolică, la data de 6 decembrie. ❖

Florentina Ivașcă

1 DECEMBRIE, ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Mitropolitul Transilvaniei, Andrei Plămădeală, numea Ziua de 1 Decembrie 1918 (devenită Zi Națională): „ziua Bucuriei Românești, împlinirea marelui vis, regăsirea tuturor românilor în vechile frontiere ale Daciei și ale lui Mihai Viteazul, în România Mare, a cărei unitate, independentă, libertate și suveranitate se desăvârșise în vremea noastră, într-un avânt fără margini, cu însuflețire, cu dăruire, cu iubire sfântă pentru moștenirea primită și hotărârea de a o lăsa urmașilor și mai frumoasă”.

Prof. Clement Gavrilă - Sălăuța

Astăzi, 1 Decembrie 2019, privim cu recunoștință spre trecut, mulțumindu-le înaintașilor noștri că au desăvârșit nu atât unirea românilor între granițele unui aceluiași stat, cât mai ales certificarea în fața tuturor națiunilor a unui adevăr ignorat cu bună știință de cotropitorii și ocupanții vremelnici ai unora sau altora din teritoriile românești: că suntem un popor cu o istorie bimilenară pe același teritoriu, cu aceeași limbă, obiceiuri și credință.

Privim cu scepticism, durere și revoltă interioară la prezentul României. La acea Românie care a crescut și descrescut în cei 100 de ani de la consfințirea României întregite. Și odată cu ea și noi, cetățenii ei. Unii au rămas aici, să înnoade mai departe firul istoriei neamului pe meleagurile strămoșești. Alții au ales să-și ducă traiul și să-și crească pruncii departe de țară, sperând și luptând pentru supraviețuire și o viață mai bună.

Ne-am îndepărtat, ne-am dezbinat – sau ne-au dezbinat alții – și iată azi cu

greu mai sperăm să devenim un popor unit cu o țară bogată, material și spiritual. Fără o întoarcere a poporului la matca sa, la tradițiile, credințele și valorile sănătoase ale acestei țări, care ne-au făcut mândri că suntem români, fără o iubire necondiționată și lucrătoare a noastră pentru țara-mamă nu vom putea să supraviețuim istoriei.

Vizez la clipa când sute de mii de români din diaspora vor considera că România este acel tărâm binecuvântat în care pot să-și crească copiii în pace și bunăstare și să revină aici cu bucurie și speranță.

Abia atunci voi crede că cei care vremelnici sunt în parlamentul, guvernul sau președinția acestei țări sunt cu adevărat chezași ai binelui și dreptății în această țară. Când vor respecta

valorile materiale, sociale și umane, dar mai ales spirituale și de credință ale acestui popor.

Cu speranță și încredere în Dumnezeu, urez României și românilor de pretutindeni „La mulți ani!” Și-n aceste momente versurile marelui poet național Mihai Eminescu mă urmăresc: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,/ Țara mea de glorie, țara mea de dor,/ Brațele nervoase, arma de tărie,/ La trecutu-ți mare, mare viitor!”

În zile de mare sărbătoare pentru țară, domnul profesor Clement Gavrilă nu a încetat să ne vorbească despre istorie și despre românii care au luptat pentru neatârănarea țării, pentru credință și bunăstarea acestui neam. Să răsfoim împreună file din istoria Marii Uniri.

Maria Buleu

MAREA UNIRE DE LA 1918 – CUNUNĂ A ISTORIEI POPORULUI ROMÂN

La 1 Decembrie 1918 s-a desăvârșit formarea Statului național român prin unirea cu țara mamă a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei și Banatului, ca rezultat al luptei românilor din provinciile vremelnice aflate sub stăpânire străină, precum și a celor din Valahia și Moldova. Din acest motiv – dorința fraților să nu mai fie despărțiți de granițe arbitrare – în august 1916 regele Ferdinand și guvernul Ion I.C. Brătianu, având o puternică susținere politică și populară, hotărâsc să intre în război alături de Antantă. În Regat se dezvoltase un puternic curent unionist, antantofil în frunte cu Nicolae Iorga, Nicolae Filipescu, Regina Maria, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Ion

I.C. Brătianu, precum și mulți ardeleni veniți la București. Octavian Goga era o puternică voce militantă pentru unire: „N-o să fie atâta încăpere în sufletul dumneavoastră câtă durere vă aduc eu din Ardeal”.

După victoriile Antantei în 1918, dezmembrarea imperiului Austro-Ungar și Revoluția bolșevică din Rusia (nov. 1917), popoarele, pe baza principiului dreptului la autodeterminare, au acționat pentru emanciparea de sub stăpânirea străină. Românii nu stau cu mâinile încrucișate. În Basarabia s-a constituit Partidul Național Moldovean cu prilejul Congresului ostașilor moldoveni de la Chișinău, din octombrie 1917, care va alege Sfatul țării ce va decreta autonomia

Basarabiei. În decembrie 1917 se proclamă Republica Democratică Moldovenească, iar în ianuarie 1918 își declară independența. La 27 martie 1918 Sfatul țării adoptă cu majoritate de voturi (din cei 138 de deputați prezenți) hotărârea de unire a Basarabiei cu România.

La 28 noiembrie 1918 este convocat Congresul General al Bucovinei, la care participă reprezentanții tuturor naționalităților din provincie, care hotărâsc cu mare majoritate de voturi unirea Bucovinei cu Regatul României.

În Transilvania lupta pentru realizarea Unirii a tins să se radicalizeze odată cu începerea războiului. Împăratul Carol a dorit să salveze imperiul prin manifestul:

„Către popoarele mele credincioase”, prin care propunea o federalizare a Austro-Ungariei. Răspunsul românilor a fost Declarația de independență de la Oradea din octombrie 1918, document al românilor reprezentați de Partidul Național Român. PNR și PSD constituie Consiliul Național Român Central format din 12 membri, câte 6 din fiecare partid, care avea sediul la Arad. Se trece la preluarea puterii în Transilvania – tratativele dintre CNRC și guvernul TISZA eșuaseră – și organizarea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia. Ea este convocată la 1 Decembrie, participând 100 000 de oameni, iar comunitățile din Transilvania au desemnat 1228 de delegați care au adus la Casina Militară din oraș „Credenționalele” (documente prin care comunitățile din care proveneau își dădeau acordul pentru unire).

Gh. Pop de Băsești, militantul din cei 300 de memorandiști, este președintele Marii Adunări Naționale, el deschizând adunarea cu exclamația: „S-a realizat marele vis al lui Mihai Viteazul, unirea tuturor de-o limbă și o lege într-un singur și nedespărțit stat numit România!” Piatra funerară a acestui mare patriot are următoarea inscripție-testament: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace, că am văzut slobozirea neamului meu”.

Vasile Goldiș prezintă Rezoluția Unirii,

primită cu urale de mulțime, iar episcopul de Caransebeș (viitorul patriarh al României), Miron Cristea, duce la 14 decembrie 1918 regelui Ferdinand actul Unirii, ce va fi recunoscut prin Decretul din 24 decembrie. Pentru administrarea Transilvaniei este ales un Consiliu Dirigent condus de Iuliu Maniu. Guvernul Ungariei Sovietice, condus de Bela Kun, a trimis armata în Transilvania. Puterile învingătoare în război cer României să intervină; în august 1919, după o campanie reușită, armata română intră în Budapesta, pe Parlamentul Ungar „arborând” o opincă.

Marea Unire este o cunună a istoriei naționale. A strâns pe toți românii într-o singură graniță, s-a creat o țară ce va juca un rol important în politica europeană interbelică.

Marea Unire a fost susținută cu toată forța de Biserica Ortodoxă Română. Biserica românească (ortodocși și uniți) au fost prezenți la Alba Iulia prin 5 episcopi, 4 vicari, 10 delegați ai Consistoriilor ortodoxe și ai celor unite, 129 de protopopi, câte un reprezentant al fiecărui institut teologic și 10 studenți delegați. Miron Cristea, episcop de Caransebeș, Nicolae Bălan, profesor la Academia Teologică „Andreană”, viitor Mitropolit al Transilvaniei, se înscriu în elita românească unionistă.

Marea sărbătoare de la 1 Decembrie se împletește atât de fericit cu Praznicul din

30 noiembrie al Sf. Apostol Andrei, Ocrotitorul României, și al vrednicului Mitropolit Andrei Șaguna (canonizat ca sfânt al românilor), un lucru unic în Europa. Se cuvine deci să purtăm în suflet și conștiință sărbătorile din pragul iernii, 30 noiembrie și 1 Decembrie, Marea Unire, precum și pe cei care au militat și au luptat pentru împlinirea marelui act istoric. (n.r. – text prescurtat) ❖

Prof. Clement Gavrilă - Sălăuța

În vizită la Centrul „Sf. Margareta”

Marti, 3 decembrie 2019, vom face vizita noastră de Sfântul Nicolae copiilor de la Centrul „Sf. Margareta”. Sperăm să-i bucurăm cu darurile noastre pe micii noștri prieteni, să le aducem un strop din căldura sărbătorilor din Postul Crăciunului și a Nașterii Domnului.

Postul Nașterii Domnului ne îndeamnă la mai multă generozitate, la întinderea mâinilor către cei săraci, bolnavi sau singuri. Căci acești mici eroi, ce luptă din greu pentru viața lor, dar și îngerii ce le stau clipă de clipă aproape, au nevoie de ajutorul nostru. Să fim noi mâinile Sfântului Nicolae pentru cei care nu ne pot da înapoi decât sinceritatea și căldura inimii lor. ❖

Sf. Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului

lano) (374-397), teolog, autor al unui mare număr de scrieri apologetice, omiletice, de teologie morală etc., apărător al dreptei credințe împotriva erezilor. S-a născut probabil la Trier, în Germania, între anii 337 și 340, într-o familie de rang senatorial, creștină. A primit o aleasă educație la Roma, având studii în literatură, drept și retorică. La moartea episcopului de Milano, în anul 374, scaunul episcopal rămâne vacant; între ortodocși și arieni are loc o acerbă dispută pentru succesiune. Ambrozie ține un discurs conciliator, care îi atrage simpatia poporului. Acesta îl aclamă ca succesor al lui Auxentie, deși Ambrozie era încă numai catehumen. Învață intensiv teologia sub supravegherea

preotului Simplician din Roma. Își împarte averea săracilor. Este botezat, hirotonit, trecând repede prin toate treptele clericale, până ce devine episcop al eparhiei de Milano.

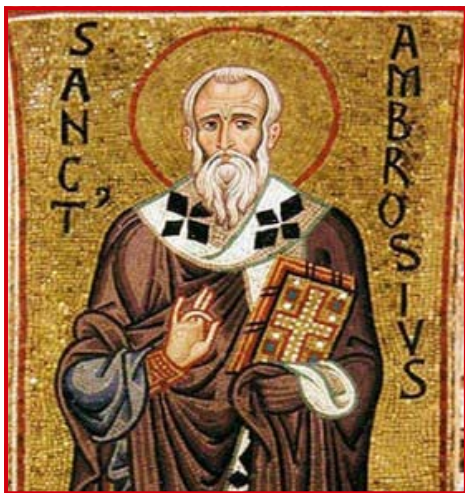
A apărut credința ortodoxă în fața arienilor, foarte influenți la Mediolanum. A fost un predicator foarte popular și respectat; a introdus o serie de reforme în oficierea slujbelor. Tradiția liturgică întemeiată de el se păstrează parțial până astăzi în Biserica Catolică din Milano, sub numele de „ritul ambrozian”.

Sfântul Ambrozie a trecut la Domnul pe data de 4 aprilie 397. Urmașul lui Ambrozie ca episcop al Milanului a fost Simplician. Și moaștele acestuia se află în biserica noastră. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 DECEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 16-a după Rusalii (Pilda talanților) - Utrenia, Sfânta Liturghie, Slujba de Tedeum
Miercuri 4 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 5 decembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Vineri 6 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - †) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni - HRAM
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 7 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 8 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI

Pe 7 decembrie îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului, ale cărui moaște se află și în biserica noastră. Prin Înalta rezoluție nr. 7.419 din 25 iulie 2017, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a acordat Înalta binecuvântare Parohiei Șerban Vodă în vederea primirii din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano a unor fragmente din sfintele moaște ale mai multor sfinți, printre care și ale Sfântului Ambrozie de Milano.

Sfântul Ambrozie (340-397) a fost unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii, episcop de Mediolanum (Mi-